

נגיד „בנק ישראל“ מנרלבאום לא קיבל

לחול"ל לתפוש גנבים בשליחות הבנק. כשנחקרו המזכירות בבנק ישראל. שהרפיסו עבור גלעד את האישורים על רכישת האיגרות, אמרה אחת כי גלעד אמר לה שהמכתבים סודיים ואם יש לה שאלות, לשאול רק אותו. היא אף סיפרה שנשלחה להפקיד כספים בבנק פאג'י ובנק דיסקונט. כן אמרה שלא ידעה שבנק ישראל אינו מוכר איגרות-חוב לאנשים פרטיים והעניין לא נראה בעיניה משונה. פקידה אחרת אמרה בעדותה שאף כי נראה לה שמשוה לא בסדר, עשתה מה שאמר לה גלעד, כי הוא היה הבוס.

יש ביטוח נגד גניבות

בנק ישראל טוען שמשוה גלעד לא היה מוסמך לעשות את אשר עשה. וליתר ביטחון העביר הבנק את העניין לנציג לוידיס בארץ, שאצלו מבוטח בנק ישראל נגד גניבות. בבנק ישראל אומרים שלא ידעו על מעשיו של סגן-מנהל מילות-המדינה שאמור היה לפרושו, לפי טענת מנכ"ל הבנק, יוסף סריג, עוד בסוף '83. מנהלו, פרדי וירד, לא טרח ליידע את הנהלת הבנק ובעדותו טען שלא ידע דבר על מעשיו סגנו ולא הכיר איש מן הרוכשים. בקיצור לא ידע דבר, אף כי ידע שיש לגלעד הרכה עסקים פרטיים, שבהם טיפל בשעות העבודה וגם נסיעותיו הרבות של סגנו לחול"ל נראו לו ללא דופי. וכאשר פנו המשקיעים המרומים אל נגיד הבנק, משוה מנרלבאום, סירב לקבל אותם והתעטף בשתיקה.

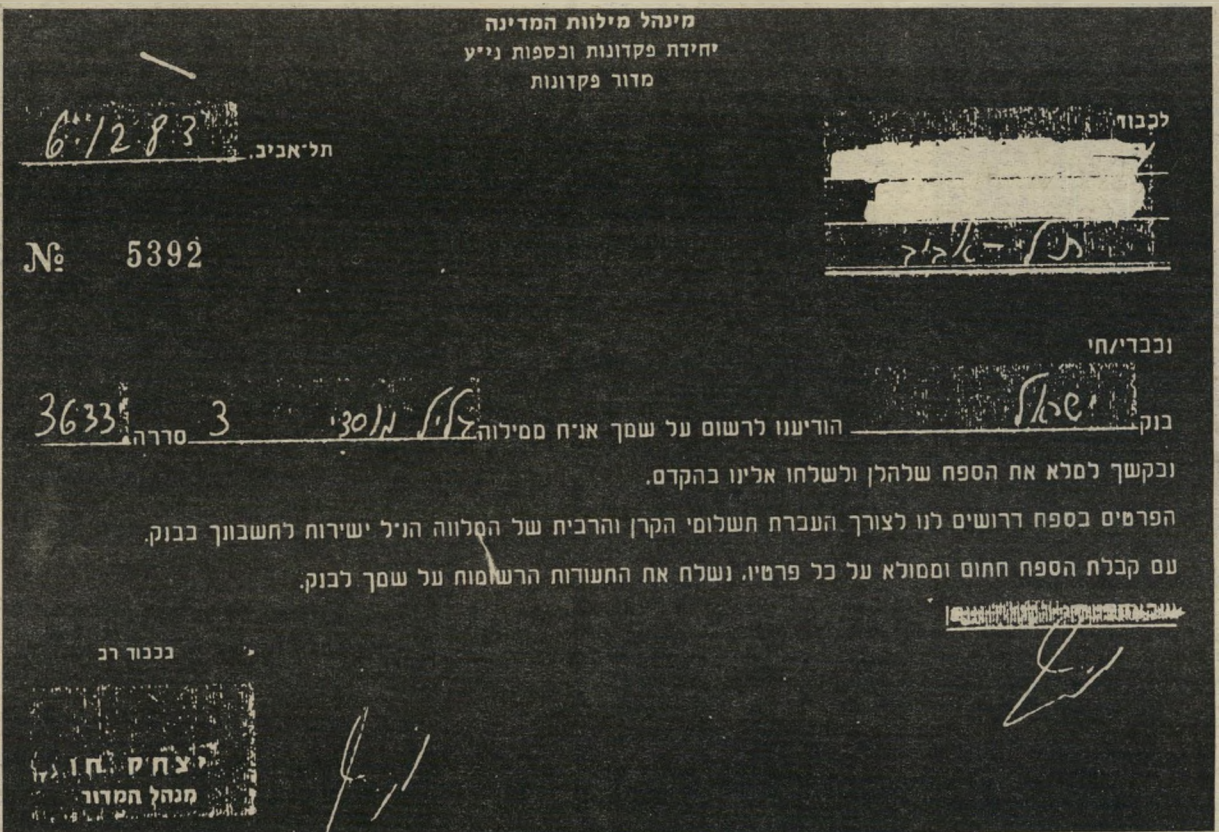
שצריך היה להחליפו, שלושה מגלעד 3000 דולר. כעסקן-ספורט הוא סייע להפועל חולון בתרומות של 15,000 דולר, ולא עלה בדעתו של גיבור הפועל, לשאול מי הם בעלי הצ'קים המוסכים עלידי בנק ישראל משה גלעד. הרוצים להיטיב עם הפועל חולון. בשנה שקרמה למעצרו הוציא גלעד כ-25 אלף דולר על נסיעות לחול"ל. כאשר הוא מספר לחבריו בעבודה שנסיעותיו התכופות הן בענייני ירושה ולרוכשי המילות היה מספר שנשלח למשימות מיוחדות מטעם הבנק. גלעד גם החזיק רכב שכור, שאותו החנה על המידרחה הסמוכה לכניסת הבנק, בידיעת הנוטר, שזה ריכזו השכור של גלעד, ושילם סכום של 15 אלף דולר עבור תקופת השכירות. זאת בנוסף למכונית חדשה מסוג סיררה, שהחזיק בביתו למיירות אשתו. כל זה לא מנע מגלעד להיות בעל חשבון מוגבל (כלומר אדם שהמחאותיו חזרו מפתת חוסר-רכיטיו) בבנק הבינלאומי ואם כי שמו אכן הופיע ברשימת המוגבלים של בנק ישראל, לא שם איש בבנק המרכזי לב לך. וכך בבנק אחר, שבו ניהל את חשבונותיו הפרטיים, בנק המזרחי, לא היה מצבו יותר טוב. שם עוקלו, בקיץ שעבר, חשבונותיו. בערות שמטר חלפן כספים מרחוב לילינגבלום, הוא סיפר כי גלעד נהג לקנות ולמכור אצלו דולארים ומארכים ואף נשאר חייב לו סכום של כמה מאות אלפי שקלים. החלפן היה נוהג לבוא למישרדו של גלעד וזה סיפר לו שהוא נוסע

כך היה יכול גלעד שעבר בבנק ישראל כ-22 שנה, נהג להעביר הוראות בטלפון על תנועות של סכומי כסף גדולים לבנקים שונים ולאחר מכן לאשר בכתב הוראות אלה. כך גם עשה כאשר שילשל את כספי רוכשי המילות לכיסו. אחד מרוכשי האיגרות, שנוקק לערבות בנקאית, וביקש לשעבר לטובת הבנק את האיגרות שרכש, כביכול, קיבל מגלעד מכתב שהופנה לבנק, המאשר שאותו אדם רכש בבנק ישראל מילות גליל מוסריים וכי המילות ניתנים להעברה ולמכירה מיידית. במיקרה אחר ביקש ק' למכור את המילות שקנה, כדי לשלם עבור רידה ולהעביר את הכסף לחשבונו באחד מסניפי בנק דיסקונט בתל-אביב. גלעד אישר לסניף, כי הכסף יועבר לחשבון זה מבנק ישראל. כשלא הגיע הכסף, התקשר לסניף אחר ממנהלי הבנק ואישר לסניף כי „ההעברה כדרך“ וכי בבנק ישראל אישר כי „ההעברה היא סופית“ על סמך אישורים טלפוניים אלה קיבל ק' מיליון שקל, שאותם חייב להחזיר לבנק דיסקונט אחרי שהתפוצצה הפרשה. וכאשר ביקש אותו ק' להעביר חלק מפריון מכירת המילות שלו לחשבונו בבנק הבינלאומי בטבריה, התקשר גלעד טלפונית למרכז הבנק הבינלאומי וביקש לזכות את חשבונו של ק' ואף נתן אישור בכתב על כך שהכספים, ממכירת מילות-המדינה יועברו מבנק ישראל לחשבונו של ק' בבנילאומי. וכך קיבל ק' אישור מהבינלאומי כי הופקר בחשבונו

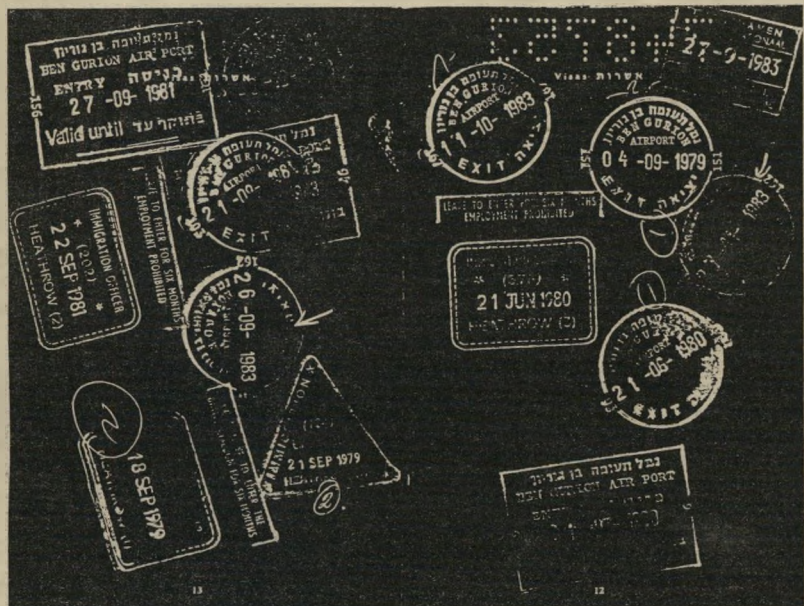
וכתבייה-עלבר התומים כרת וכרין, בחתימת סגן-מנהל מילות-המדינה וחותרמת הבנק, כאשר לכל ידוע — לעובדי הבנק ולרוכשים — כי מנהל מילות-המדינה מוכר איגרות-חוב לרוכשי פרטיים, ואז התחילו הדברים להשתבש, מישוה שאל שאלות בכל זאת, והתברר כי משוה גלעד רימה את בנק ישראל ואת רוכשי האיגרות גם יחד, ושילשל את הכספים לכיסו. הרוכשים פנו לבנק ישראל וזה הגיש תלונה למיטרה. גלעד נעצר עד תום ההליכים, אחרי שהוגש נגדו כתבי-אישום. עתה כבר הפכו הרוכשים לתובעים, כשהם תובעים מבנק ישראל לנפק להם את האיגרות שקנו מהבנק באמצעות סגן-הממונה על מילות-המדינה, שפעל, לטענתם, בתחום סמכותו ובמיסגרת תפקידו. לדעתם, טיעונו של הבנק שמשוה גלעד לא היה ראשי למכור מילות-המדינה לפרטיים היא הסרת בסיס, מאחר שגלעד שימש בתפקידו והכל ידעו מהו ומתן סמכויותיו.

ההעברה בדרך, והיא גם סופית

לעד היה ידוע בין הבנקים המסחריים ומנהליהם, וממדי פעולותיו הכספיות האישיות לא עוררו כל תמיהה. עשרות מיליוני השקלים שעברו דרך חשבון המשכורת שלו בבנק פאג', לא עוררו שום תמיהה אצל מנהלי הבנק.

אישור רכישת איגרות-חוב על טופס „בנק ישראל“ קודם הוראות בטלפון, ואחר אימות על גירות רישמיים

דף גדוש חותמות-יציאה מן הארץ מדרכונו של גלעד סיפור לחלפן: נסיעות לחול"ל בשליחות הבנק כדי לתפוש גנבים

מנכ"ל „בנק ישראל“ סריג לא ידע

סכום של יותר משיבעה מיליון שקל, הנובע ממכירת איגרות-החוב שלו בבנק ישראל. במיקרה אחר אישר גלעד את בקשתה של ב' להעביר כסף לחשבונה בבנק אוצר החייל ממכירת המילות שלה. הוא טילפן למישה מנכ"ל אותו הבנק, שהכיר אותו אישית, ואישר את ההעברה וכשהכסף איתר להגיע, הסניר כי ההעברה מתעכבת כיוון שעדיין לא נערך החישוב הסופי במחשב. על סמך הבטחתו הטלפונית והסבריו של גלעד, הסכים בנק אוצר החייל לרכוש לגנבת ב' תפ"ס ומ"ת בסכום של 11 מיליון שקל. וכך הלאה וכך הלאה. על סמך הודעה טלפונית שלו לבנק דיסקונט בפתח-תקווה, וזכה חשבונו של ה' והוא קיבל המחאה בנקאית על סך 1.2 מיליון שקל. משכסף לא הועבר אחרי „יום יומיים“ כמובטח, פנו מנהל הסניף וסגנו אל גלעד. שהבטיח שהכסף בשלבי העברה

רכב שכור בבנק „סיירה“ לאשה בבית

מישה גלעד, שהיה כזמנו גם מראשי ועד העובדים בבנק, נהג להיטיב עם עובדי הבנק, העמיד לרשותם כרטיסים למופעים שונים, נהג לחלק מתנות, הלוואות וטובות-הנאה אחרות. ברשימת החייבים לו נמצא גם פרדי שלמון,